

siger: Det er rigtigt. Vi gør, hvad vi kan, men det vil være nødvendigt at få bedre støtte politisk. Vi er nødt til at lave nogle ting om. Vi er måske også nødt til at have nogle flere penge, eller hvad det nu er. Grib det dog positivt!

Dér vil jeg godt rose noget af personalet på Nordvang, for de gik jo ud og tillod sig at sige, hvad der foregik på de lukkede afdelinger, også med de omkostninger, det kunne føre til i deres dagligdag. Jeg tager altså hatten af for dem, fordi de gjorde det, for de griber en kritik og bruger den positivt i stedet for, at man blokerer i systemet. Jeg synes, vi skal opfordre til, at man spiller med og bruger kritikken positivt i stedet for bare at sige, at vi andre er småtumber.

Der er vel også problemer i, at den ene undersøgelse efter den anden jo er begyndt at modsige det, som vi altid har troet, nemlig at de sindslidendes problem primært var i de store byer, fordi de ville trække mod de store byer. Der er jo kommet rapporter nu, der viser, at landkommunerne over hele landet faktisk har lige så store problemer i procenter som de store byer. Naturligt bliver det antalsmæssigt flere i en stor by, men det er altså stadig væk et problem, at der sidder mennesker, der i virkeligheden er udstødt af samfundet, rundt om i landkommunerne, mennesker, som der ikke bliver gjort meget ved. Det mener jeg, man skal tænke meget over. Jammerbugtprojektet kunne måske vise en af vejene at gå, hvis man kiggede på, hvad der sker dér, hvor flere kommuner arbejder sammen. Men jeg synes, man i hvert fald skal huske, at det ikke kun er et storbyproblem, det her.

Men penge er ikke nok, for det er jo rigtigt, at der er kommet flere penge i de seneste år til dette her område, end der har været længe, og det er jo ikke mindst Folketingets skyld, at det er gået sådan. Der er flere grundlæggende ting, jeg godt vil tage fat i.

Den første er den diskussion, som allerede startede for mange år siden, om, at selve det at være sindslidende er et tabu, noget, man ikke rigtig snakker om. Det er nok noget, der smitter eller er farligt eller sådan et eller andet, så det vil man helst ikke have med at gøre. Jeg mener faktisk, at det er et problem – eller var et problem, det er blevet bedre – at man ofte i medierne kun hører om sindslidende, når de har været økse-mordere eller andet godtfolk. Det er jo med til at skabe et billede af, at det, at man er sindslidende, er farligt, og det er jo noget vrøvl, for det er jo ikke situationen i langt de fleste tilfælde.

Det andet er, at det, at vi her i Folketinget diskuterer disse problemer, og at politikere og andre går ind i debatten, gør det mere legitimt at diskutere og legitimt at træde frem, og det tror jeg har fået både sindslidende og pårørende og personale til at gå mere ind i debatten, og det er jo selvfølgelig godt. Derfor vil jeg håbe, at Socialministeren vil sørge for, at den informationskampagne, der nu prøves i Århus Amt, meget, meget hurtigt bliver videreført til en landsdækkende informationskampagne, og at man også dér inddrager alle de organisationer, der har noget med den her sag at gøre, så man virkelig kan komme til at ramme bredt.

Jeg tror i virkeligheden, at det er forudsætningen for, at vi overhovedet kan have en social opfølgning, bofællesskaber, måske overgangsarbejde og alle de her gode ting, der eksisterer. Så længe vi skal have diskussioner om, om det er farligt at have et bofællesskab på min villavej, eller om, at så falder grundpriserne nu nok, eller hvad det nu er for diskussioner, altså når hele tabuet, uvidenheden, fører til noget så tåbeligt, kommer vi jo heller ikke videre i den sociale opfølgning, og derfor er informationskampagner nu nok vigtigere end så meget andet.

Amter og kommuner er et problem. Jeg mener stadig væk, at de spiller bold med de sindslidende. Man kan i amterne spare penge ved at smide dem ud for tidligt, og man kan i kommunerne sørge for ikke at skulle bruge penge, fordi man kan sende dem tilbage til hospitalerne igen, når man ikke har noget socialt tilbud. Jeg ved, det er provokerende og firkantet sagt, for det er selvfølgelig ikke sådan alle steder, men det er altså sådan nogle steder.

Jeg mener, at amterne skal bruge deres økonomiske pres på kommunen – altså det, at man nu for mennesker, der i virkeligheden skulle være et andet sted, kan kræve betaling af deres plads på sygehuset. Det bekymrer mig lidt, at når det gælder den samme ordning for de ældre, er det kun ca. halvdelen af amterne, der bruger den. Man kunne så frygte, at man på de sindslidendes område måske vil få endnu færre amter, der bruger den pression, men jeg vil da godt opfordre til, at man virkelig bruger den og sørger for, at kommunerne faktisk gør noget, ad den vej.

At staten skal øremærke pengene til de sindslidende, når de går til amterne, mener jeg, vi har diskuteret i formiddags. Jeg er sådan lidt »hardliner« på det område, indrømmer jeg, og jeg mener også, det er nødvendigt. Man kunne